

Příběh ze staré pražské fary

Bývalé židovské město zaniklo během několika let tak, jak o jeho asanaci rozhodl zákon z roku 1893. Jan Kříženecký zvěčnil na jedné ze stovek svých fotografií bouráním uprázdněný prostor v místech dnešní ulice Karoliny Světlé. Na snímku je vzácně odhalen pohled na kostel Sv. Ducha, aby po čase znovu zanikl v nové zástavbě. U kostela ještě stojí stará fara. Dnes byste ji v Dušní ulici hledali marně. V roce 1932 totiž musela být pro zchátralý stav zbořena.

Teta Anežka neměla žádné děti. Tak, jako její nevlastní bratr, věnovala svůj život duchovním věcem. Letos jí bude osmapadesát. Jejich neteř vnesla na faru u Sv. Ducha milý závan mládí, světlé oděvy a trochu vzruchu. Má dostudováno a je slečnou účetní v nedaleké tiskárně Pokrok..

„Kdepak se dnes ta naše svěřenka toulá?“, Anežka pokládá tu otázku jen tak, co by řeč nestála, ale duchovní Agustin Krčmář hned živě opáčil:

„Však bys ji pořád držela jen v pokojíčku na motlitbách, přitom jí bude právě letos jednadvacet. Ten její typograf je kulturní a solidní pán, byť také ještě mladík. Ale řemeslu jistě rozumí, nadarmo by ho z Budějce do Prahy nebrali. Prý to byl jeho velký sen, stát se tiskařem..“

Farní hospodyně mlčí. Pravda, Ela má dobré vychování, ale přesto za ni nese odpovědnost. Vždyť vamberečtí spoléhají, že jejich děvče v Praze obstojí a věneček si uchová až k oltáři.

„No, kdepak se dneska zdržela? Nemusím snad pořád připomínat, že neteř papežského komořího musí držet dobré mravy? Radši bych, aby ji pan Sova doprovázel až sem, však je milým hostem. Není přece žádná uličnice, aby jen tak někde na rohu pánům mávala, že ?“

Tváří se naoko přísně, ale děvče se hned ve dveřích uculuje: „Však víte, tetinko, - dnes bylo na šancích tak krásně!“

A už spěchá do své komnatky, aby převlékla a pomohla s úklidem. V mysli jí doznívá melodie snivé písně, ještě cítí svou ruku sevřenou dlaněmi milého, ale soustředěně ukládá do almary krajkovou blůzičku a dlouhou, jen maličko nad zemí založenou sukni s úzkým volánem, co tak koketně a přitom nenápadně zdůrazňuje dívčí kotníky.

Leč od strýce faráře se dočkává dalšího úsměvného výsledku.

„Tak jakpak, Elinko, ani mně neprozradí, kdy už se ten její vyjádří? “

Dívka se ve strýcově společnosti cítí volnější, vždyť on má tolik porozumění. Ale chytře uhýbá:

„To byste strýčku, neuvěřil, co knih už Jožka přečetl! Zrovinka dnes povídal, co všechno ví o téhle fáře!“

Ťukla na správnou strunu, probudila zájem a hned vesele pokračovala.

„Jen považte, že ve vašem kostele zvoníval Zikmund Winter! Pomáhal svému otci, když byl léta zde u Sv. Ducha zvoníkem. Oni tu bydleli v Dušní ulici číslo 21. Tak ten slavný spisovatel tudy denně chodíval a jistě i sem na faru mnohokrát zašel, když ta svá vyprávění sepisoval, nebo i jen pro vzpomínku na mládí, vidíte? “

Ba, měl to ten Jožka u Krčmářů dobré. A že na svou Elišku čekával rád a často v kavárně U zlatého klasu, věci šly tak, jak měly. Do Vamberka o něm docházely samé dobré reference a hned po vánočních svátcích, ještě před Silvestrem 1924, byla svatba. Kde jinde, než v kostele Sv. Ducha, tam řekli Augustinu Krčmářovi i pánubohu svoje ano. Nevěstina maminka s tetou vystrojily hostinu a staříčká fara tak poprvé a naposledy ožila svatebním veselím. Nu, a kdyby se nevezali, nemohla by jejich vnučka napsat tohle vyprávění ...

